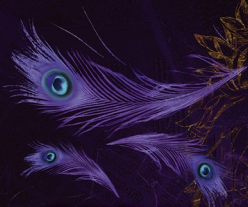

KRÁĽOVSTVO HRIECHOV

PÝCHA

Môže získať každého, okrem neho

ANA HUANG

IKAR

ANA HUANG

KRÁĽOVSTVO HRIECHOV

PÝCHA

Preložila Michaela Hajduková

Ana Huang
KING OF PRIDE

Copyright © 2023 KING OF PRIDE by Ana Huang

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2025 by Michaela Hajduková

Cover design © Cat at TRC Designs

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0377-4

*Pre všetky ženy, ktoré si myslia,
že inteligentní muži sú sexi
(a ktoré vedia, že tí najtichší môžu
prekvapiť najviac).*

ZOZNAM SKLADIEB

- „I Knew You Were Trouble (Taylor's Version)“ –
Taylor Swift
- „You Put a Spell on Me“ – Austin Giorgio
- „Love You Like a Love Song“ – Selena Gomez
- „Body Electric“ – Lana Del Rey
- „Collide“ – Justin Skye
- „Middle of the Night“ – Elley Duhé
- „Shameless“ – Camila Cabello
- „You Say“ – Lauren Daigle
- „Bleeding Love“ – Leona Lewis
- „Be Without You“ – Mary J. Blige

1. KAPITOLA

Isabella

„Takže si nepoužila tie kondómy svietiace v tme, čo som ti dala?“

„Nie. Prepáč.“ Tessa zahrala skleslý pohľad. „Veď to bolo prvé rande. Odkiaľ si ich vôbec mala?“

„Pred mesiacom som bola na jednej neónovej korčuliarskej párty.“ Išla som tam v nádeji, že ma vytrhne z plazivej rutiny môjho života. Nestalo sa, ale aspoň som si odniesla tašku plnú rozkošných suvenírov určených na milostný život, ktoré som veľkoryso rozdala kamarátkam. Keďže som si sama zakázala mužov, žila som prostredníctvom zážitkov svojich priateľiek. Občas to bolo dosť náročné, najmä keď spomínané dievčatá odmietli spolupracovať.

Tessa zvrážtila čelo. „Prečo na korčuliarskej párty rozdávali kondómy?“

„Lebo tieto večierky sa vždy zvrhnú na obrovské orgie,“ vysvetlila som vecne. „Videla som kohosi použiť jeden z tých kondómov priamo uprostred klziska.“

„To si robíš srandu.“

„Vôbec nie.“ Doplnila som dekorácie do drinkov a obrátila sa k barovému pultu, aby som narovnala poháre.

„Divoké, však? Bola to zábava... aj keď niektoré veci, čo som tam videla, ma máтали ešte dobrý týždeň.“

Hovorila som ďalej, pohybom som venovala len polovičnú pozornosť. Po roku práce barmanky v klube Valhalla – exkluzívnej oáze pre bohatých a mocných – som väčšiu časť svojej práce vykonávala rutinne.

Bol pondelkový podvečer, krátko po šiestej, a teda čas, keď v iných baroch beží „šťastná hodinka“, no vo Valhalle vtedy býva mŕtvo. S Tessou sme tieto pokojné momenty vždy využívali na klebetenie a rekapituláciu víkendov. Pracovala som tu len kvôli peniazom, kým nedokončím svoj rukopis a nestane sa zo mňa publikovaná autorka s knihou. Bolo však príjemné pracovať s niekým, koho som mala úprimne rada. Väčšina mojich bývalých kolegov boli úchyláci.

„Už som ti hovorila o tom nahom týpkovi s vlajkou?“ spýtala som sa. „Bol jedným z tých, čo nikdy nevynechali orgie.“

„Hej, Isa...“ vyslovila moje meno inak ako zvyčajne, no ja som bola príliš rozbehnutá, aby som sa zastavila.

„Úprimne, nikdy som si nemyslela, že v živote uvidím svietiaceho vtáka.“

V tej chvíli ma prerušilo diskkrétne zakašľanie.

Zdvorilé, *mužské*. Rozhodne nepatrilo mojej obľúbenej kolegyni.

Zmrzla som. Tessa tlmene piskla a potvrdila tak moje najhoršie obavy – tá osoba nebola ani naša pohodová manažérka, ani žiadny z ochrankárov, ktorí sa pri nás zvykli cez prestávku zastaviť. Bol to niektorý z členov klubu.

A práve ma počul hovoriť o svietiacich vtákochoch.

Doriti.

Líca mi zaliala horúčava. Zabudnime na môj rukopis – momentálne som najviac túžila po tom, aby sa podo mnou otvorila zem a zhltna ma.

No pod nohami som nezacítila ani najmenšie chvenie, a tak som po chvíli čírej hanby vystrela chrbát, nasadila svoj profesionálny úsmev a pomaly sa otočila.

Kútiky mi ledva poskočili nahor, keď vzápätí úplne zamrzli. Len sa jemne zdvihli a potom to vzdali – ako webová stránka, čo sa odmieta načítať.

Pretože len pár krokov odo mňa stál on. Vyzeral pobavený... a jeho príťažlivosť bola ďaleko za hranicami toho, čo by malo byť mužovi dovolené. Kai Young.

Vážený člen riadiaceho výboru klubu Valhalla, dedič multimiliardového mediálneho impéria a – čo je ešte horšie – majster v objavovaní sa v najnevhodnejších, najtrápnejších momentoch môjho života. Kai Young.

Líca mi zaliala ďalšia vlna hanby.

„Ospravedlňujem sa, že vyrušujem,“ povedal takým neutrálnym tónom, že sa z neho nedalo vyčítať absolútne nič. „Ale ak vás môžem poprosiť, rád by som si objednal drink.“

Aj keby som sa najradšej prepadla pod barový pult a prežila tam celú večnosť, zvuk jeho hlasu mi roztopil vnútro. Bol hlboký, hladký, zamatový – zabalený do takého uhladeného britského prízvuku, že by v pohode mohol konkurovať aj zosnulej kráľovnej. Vliat sa mi do krvi ako šesť panákov kvalitnej whisky.

Zohrialo sa mi celé telo.

Kai mierne nadvihol obočie a ja som si uvedomila, že som sa tak veľmi sústredila na jeho hlas, že som mu ešte stále neodpovedala. Tessa – tá malá zradkyňa – medzitým elegantne zmizla v zadnej miestnosti a nechala ma v tom samu. *Už v živote odo mňa nedostane kondóm.*

„Samozrejme,“ vyhlkla som, odkašľala si a snažila sa rozptýliť dusivé napätie medzi nami. „Ale obávam sa, že gin s tonikom, ktorý svieti v tme, nepodávame.“ *Samozrejme, nerátala som UV svetlo v bare, ktoré nápoj rozsvietilo tak či onak.*

Nechápavo na mňa pozrel.

„To len preto, že ste ma minule počuli hovoriť o kon... o ochranných prostriedkoch,“ dodala som. Nič. Pokojne som mohla tárať o dopravnej situácii na diaľnici. „Objednali ste si jahodový gin s tonikom, lebo som spomínala jahodové príchute...“

Vykopávala som si čoraz hlbšiu jamu. Nechcela som mu pripomínať, ako ma na jednom z večierkov počul hovoriť o kondóme s jahodovou príchutou, ale musela som predsa *niečo* povedať a odpútať pozornosť od dnešného trapasu.

Možno by som *naozaj* mala v práci prestať vraviť o sexe.

„No nič,“ zachránila som rýchlo situáciu. „Dáte si to, čo obvykle?“

Kai bol notoricky predvídateľný – okrem toho jedného džinu s jahodami vždy siahol po čistej škótskej. Bola to istota ako Mariah Carey na Vianoce.

„Dnes nie,“ odpovedal nenútene. „Dnes si dám Smrť popoludní.“ Zdvihol knihu, ktorú držal v ruke – ošúchaný výtlačok *Komu zvoní do hrobu* od Ernesta Hemingwaya. „Zdá sa mi to... primerané.“

Smrť popoludní. Koktail, ktorý vymyslel sám Hemingway – šampanské s absintom, dúhovozelený nápoj, ktorý takmer vyžaroval vlastné svetlo. Takmer akoby svietil v tme.

Prižmúrila som oči. Je to náhoda alebo si zo mňa uťahuje?

Pozrel sa na mňa, no pohľad mal stále nevypočítateľný.

Tmavé vlasy, ostré črty, tenký čierny rám okuliarov a oblek, ktorý mu dokonale sedel – určite bol šitý na mieru. Typický Kai – zosobnenie aristokratickej elegancie a britskej chladnej rezervovanosti.

Zvyčajne som bola v čítaní ľudí celkom dobrá. Ale Kai? Poznala som ho už rok, a stále som nedokázala rozlíšiť

jeho výraz. Dráždilo ma to viac, než som bola ochotná priznať.

„Jedna Smrť popoludní, hneď to bude,“ povedala som napokon a vrhla sa na prípravu drinku. On si medzitým sadol na koniec baru a vytiahol z vrečka malý zápisník. Ruky sa mi hýbali, ale pozornosť? Tá bola rozpoltená medzi drinkom a mužom, ktorý si ticho čítal. Podchvíľou sa odpútal od textu pred sebou a niečo si načmáral do zápisníka.

To samo osebe nebolo nič nezvyčajné. Kai sem často chodieval sám, aby si v pokoji čítal a popíjal, ešte kým nastal večerný zhon. Nezvyčajné bolo len to načasovanie.

Bol pondelok popoludní – tri dni a dve hodiny pred jeho zvyčajným, presne načasovaným príchodom vo štvrtok večer. Porušil zaužívaný vzorec.

Kai Young *nikdy* neporušoval vzorce.

Zvedavosť a zvláštny nepokoj ma spomalili, keď som mu niesla nápoj. Tessa bola stále v zásobovacej miestnosti a ticho, ktoré ma obklopovalo, každým ďalším krokom oťažievalo.

„Robíte si poznámky?“ Položila som miešaný nápoj na servítku a pozrela na jeho zápisník. Ležal otvorený vedľa knihy, ktorú čítal – stránky boli popísané úhladným, dokonalým čiernym písmom.

„Prekladám knihu do latinčiny,“ odvetil, otočil stránku a načmáral ďalšiu vetu bez toho, aby zdvihol zrak alebo sa dotkol pohára.

„Prečo?“

„Uvoľňuje ma to.“

Zažmurkala som, presvedčená, že som zle rozumela. „Podľa vás je preklad päťstostranového románu do latinčiny relax?“

„Áno. Keby som potreboval výzvu, pustím sa do učebnice ekonómie. Beletriu si nechávam na voľné chvíle.“

Povedal to tak samozrejme, akoby hovoril o niečom úplne bežnom. Ako keď si človek prehodí kabát cez operadlo pohovky.

Zadávala som sa naňho. „Páni. To je ale...“ No nemala som slov.

Vedela som, že bohatí ľudia mávajú zvláštne záľuby, ale väčšinou boli dosť zábavné, napríklad svadby pre domácich miláčikov či kúpanie sa v šampanskom. Kaiov koníček? *Čistá nuda.*

Myklo mu kútikmi úst a ja som sa zahanbila, no zároveň mi to docvaklo. „Uťahujete si zo mňa.“

„Nie celkom. Naozaj pri tom relaxujem, len... nie som fanúšikom učebníc ekonómie. Na Oxforde ich bolo viac než dosť.“ Kai konečne zdvihol pohľad.

Pulz som cítila až v hrdle. Zblízka bol taký nádherný, až to bolelo. Husté čierne vlasy mu padali do čela a rámovali črty tváre ako za zlatej éry Hollywoodu. Líčne kosti ako vytesané do kameňa sa zvažovali k ostrej čeľusti a výrazným perám. Za okuliarmi sa leskli hlboké hnedé oči, ktoré ešte zvyšovali jeho príťažlivosť. Bez nich by pôsobil až príliš dokonale, takmer zastrešujúco. S nimi bol... ľudský.

Aspoň dovtedy, kým neprekladal klasické diela alebo neriadil rodinné mediálne impérium. S okuliarmi či bez nich, stále som mala pocit, že je *nedosiahnuteľný*.

Siahol po pohári, telom mi prebehli zimomriavky. Ruku som mala stále na pulte. Nedotkol sa ma, no zacítila som teplo jeho tela.

Zimomriavky sa mi rozbehli po koži, dych sa mi spomalil.

„Isabella.“

„Hmm?“ Premýšľala som, prečo vlastne nosil okuliare. Mal dosť peňazí na to, aby podstúpil operáciu laserom. Niežeby som sa sťažovala. Možno bol trochu nudný a rezervovaný, ale...

„Ten pán na druhom konci baru sa snaží upútať tvoju pozornosť.“

S neprijemným trhnutím som sa vrátila do reality. Kým som hypnotizovala Kaia pohľadom, bar sa plnil novými hosťami. Tessa už bola späť za pultom a obsluhovala elegantný pár, ďalší člen klubu už netrpezlivo čakal na svoj drink.

Doriti.

Vzdialila som sa od pobaveného Kaia a ponáhľala sa k zákazníkovi.

Keď som sa zbavila jedného, objavil sa ďalší. A potom ďalší. Zrazu som sa ocitla uprostred virvaru vo Valhalle a už som nemala čas premýšľať o Kaiovi ani o jeho zvláštnych relaxačných metódach.

Nasledujúce štyri hodiny sme s Tessou fungovali v známom rytme, ktorý pozná každý, kto pracuje za barom.

Valhalla mala limitovaný počet členov – len stovku –, takže aj počas najrušnejších večerov tu panoval poriadok. Aspoň v porovnaní s chaosom, ktorý som zažívala v nočných podnikoch v centre. Lenže menej ľudí neznamenal menej náročnosti. Členovia klubu si potrpeli na rozmaznávanie a ich egá boli krehkejšie ako egá štamgastov či pripitých slečien. Okolo deviatej som bola takmer pred kolapsom a ďakovala všetkým bohom, že dnes mám len polovičnú šichtu.

Napriek tomu som si však nemohla pomôcť a sem-tam som opäť zabľúdila pohľadom ku Kaiovi. Zvyčajne odchádzal po hodinke, dvoch. Dnes tam však stále sedel, popíjal a viedol rozhovory s ostatnými členmi klubu, akoby nemal kam inam ísť.

Niečo mi na tom nesedelo. Odhliadnuc od jeho netypického načasovania sa dnes jeho správanie odlišovalo od normálu. A čím dlhšie som ho pozorovala, tým viac odlišností som videla. Napätie v pleciach, vráska medzi obočím, strojené úsmevy.

Možno to bol len šok z toho, že som ho videla mimo jeho zabehnutého harmonogramu. No možno som mu podvedome chcela splatiť dlh za všetky situácie, za ktoré by ma počas tých mesiacov mohol nechať vyraziť (myslím tým otvorené reči o sexe počas pracovného času), no nikdy to neurobil. Čokoľvek to bolo, prinútilo ma to zamieriť k nemu počas pokojnejšej chvíle s ďalším drinkom.

Načasovanie bolo perfektné – jeho posledný spoločník práve odišiel a Kai sedel opäť sám.

„Jahodový gin s tonikom. Na mňa.“ Posunula som pohár po pulte. Bol to impulz, rozmar. Myslela som si, že mu vtipným spôsobom dvihnem náladu. Aj keď na môj účet. „Vyzeráte, že potrebujete trochu povzbudiť.“

Spýtavo zdvihol obočie.

„Ste tu v inom čase než zvyčajne,“ vysvetlila som. „Nikdy by ste nenarušili svoj harmonogram, pokiaľ by to nebolo dôležité.“

Obočie sa mu uvoľnilo a v kútikoch očí sa mu objavili drobné vrásky. Pri nežnom a nečakane odzbrojujúcom pohľade som na chvíľu až zatajila dych.

Je to len úsmev. Spamätaj sa.

„Nevedel som, že venujete takú pozornosť môjmu rozvrhu.“ V hlase mu zaznel náznak smiechu.

Tvár mi zahorela dnes už po druhýkrát. *To mám za to, že sa správam ako samaritánka.*

„Nevytváram si tabuľky ani štatistiky,“ povedala som rýchlo. „Ale odkedy tu pracujem, ste tu každý týždeň – nikdy však nie v pondelok. Jednoducho som si to všimla.“ Tu som sa mala stopnúť. Namiesto toho moje ústa pokračovali bez toho, že by sa poradili s mozgom: „Buďte pokojný, nie ste môj typ, takže sa nemusíte báť, že vás balím.“

Do veľkej miery to bola pravda. Jasný, Kai bol atraktívny, ale ja som inklinovala k drsnejším typom. A on bol taký uhladený, akoby ho vystrihli z príručky slušného sprá-

vania. Aj keby nebol taký strojený, osobné vzťahy s členmi klubu sme mali prísne zakázané a ja som si už raz kvôli chlapovi nechala obrátiť život naruby. O ďalšiu podobnú skúsenosť som nemala záujem.

To však nezabránilo mojim zradným hormónom vzdychať zakaždým, keď som ho uvidela. Bolo to neuveriteľne otravné.

„Dobré vedieť.“ Dvihol pohár k ústam a plamienky smiechu v jeho očiach vzplanuli jasnejšie. „Ďakujem. Mám slabosť pre jahodový gin s tonikom.“

Tentoraz sa mi srdce nielen zastavilo. Skrátka na sekundu úplne prestalo existovať.

Mám slabosť? Čo tým chce, došľaka, povedať?

Nič, ozvalo sa kdesi vzadu v mojej hlave. Hovorí o drinke, nie o tebe. Okrem toho – nie je to tvoj typ. Pamätáš sa?

Ale no tak, ty pesimistka.

Skvelé. Moje vnútorné hlasy sa medzi sebou hádali. Ani som netušila, že ich mám viac. Ak toto nebolo jasné znamenie, že sa potrebujem poriadne vyspať a nie sa trápiť ďalšiu noc nad rukopisom, tak potom naozaj neviem.

„Za málo,“ zamumlala som oneskorene. Pulz mi bubnoval v ušiach. „No... mala by som...“

„Prepáč, že meškám.“ Vedľa Kaia sa usadil vysoký plavovlasý muž. Jeho hlas bol chladný a rázny – ako ostrý septembrový vietor, ktorý mu bolo cítiť z kabáta. „Natiahlo sa mi stretnutie.“

Venoval mi len letmý pohľad, potom sa otočil späť ku Kaiovi.

Tmavé zlatisté vlasy, tmavomodré oči, líčne kosti ako model od Kelvina Kleina, charizma ľadovca, čo potopil Titanic. Dominic Davenport, kráľ Wall Street.

Spoznala som ho okamžite. Na takú tvár sa nezabúda – hoci v sociálnych interakciách by sa potreboval trochu zdokonaľiť.

Pocítila som úľavu a možno aj zvláštne bodnutie sklamaní. Nečakala som však, čo Kai odpovie. Rezko som sa presunula na opačný koniec baru a ignorovala fakt, že jeho poznámka o *slabosti* sa mi ešte stále ozývala v hlave, akoby to bolo niečo viac než len nevinný komentár.

Aj keď nie je môj typ, ja určite nie som ten jeho. Chodieval na rande so ženami, ktoré boli členkami správnych rád charít, nosili Chanel a perly a trávilí leto v Hamptone. Nič proti – len ja som bola iná.

Svoju prehnanú reakciu na Kaiove slová som pripísala dobrovoľnému obdobiu „pôstu“. Potrebovala som dotyky tak zúfalo, že by ma pravdepodobne vyviedlo z miery aj žmurknutie toho polonahého kovboja, čo sa stále túla po Times Square. Nemalo to nič spoločné s Kaiom.

Po zvyšok večera som sa k časti baru, kde sedel, ani nepriblížila.

Ako som vravela, našťastie som mala len polovičnú šichtu, takže som mohla zmiznúť skôr. O päť minút desať som Tesse odovzdala posledné účty, rozlúčila sa a zobrala si kabelku zo zadnej miestnosti. Na istého miliardára s vášňou pre Hemingwaya som sa ani nepozrela.

No prisahala by som, že keď som odchádzala, cítila som na chrbte jeho horúci pohľad. Neotočila som sa, aby som si to potvrdila. Bolo lepšie, že som to nevedela s istotou.

Nočná hala klubu bola tichá a prázdna. Oči mi klipkali od únavy, ale namiesto toho, aby som zamierila k východu a domov do mäkkej postele, vykročila som doľava k hlavnému schodisku.

Mala by som išť domov. Mala by som splniť svoj limit v počte slov. Najskôr som však potrebovala inšpiráciu. Nedokázala som sa sústrediť. Hlavu mi zahmlieval stres z prázdnej stránky.

Slová sa kedysi rodili tak ľahko – tri štvrtiny svojho erotického trileru som napísala za šesť mesiacov. Potom som si

ho prečítala, znenávidela ho a hodila do koša. Začala som nový projekt. Spolu so starým sa však vyparila aj inšpirácia. Ak som v posledných týždňoch napísala ledva dvesto slov za deň, bola som šťastná.

Vyšla som na druhé poschodie.

Počas prevádzky zamestnanci nesmeli chodiť do niektorých častí, ale oficiálne sa budova zatvárala o ôsmej. Bar fungoval do tretej ráno, no ostatné priestory zívajú prázdnotou. Návšteva mojej obľúbenej miestnosti, kde som sa vždy dokázala uvoľniť, teda nebola proti pravidlám.

Aj tak som však kráčala potichu, hrubý perzský koberec tlmil moje kroky. Prešla som okolo biliardovej miestnosti, kozmetickej zóny a salónika zariadeného v štýle parížskeho apartmánu. Zastala som pred známymi dubovými dverami. Chladná mosadzná kľučka sa mi pod prstami otočila s tichým cvaknutím.

Pätnásť minút. To mi bude úplne stačiť. Potom pôjdem domov, zmyjem zo seba všetky zážitky dnešného dňa a začnem písať.

No ako vždy, čas mi preklzol pomedzi prsty a pätnásť minút sa zmenilo na tridsať. Tridsať na štyridsaťpäť. A ja som sa tak zahĺbila do seba, že som si nevšimla, ako za mnou vrzli dvere.

Až keď už bolo neskoro.

2. KAPITOLA

Kai

„Nevrav mi, že si ma sem pozval, aby som ťa pozoroval, ako po desiaty raz čítaš Hemingwaya.“ Dominic hodil znechutený pohľad na moju knihu.

„Nikdy si ma nevidel čítať Hemingwaya,“ poznamenal som a pohľad mi sklzol späť k baru – Isabella tam už nebola. Presunula sa k inému zákazníkovi a zostal mi po nej len pohár ginu s tonikom.

Jahody v ňom lenivo plávali. Ich žiarivočervená farba ostro kontrastovala s dôstojnými, zemitými tónmi baru. Zvyčajne som sa sladkým nápojom vyhýbal; ostrosť a dymová hĺbka škótskej mi sedeli oveľa viac. No ako som povedal – pre túto konkrétnu chuť mám slabosť.

Fajn, ale ak si to rozmyslíš, mám kondómy s jahodovou príchuťou. Veľkosť M, rebrované. Pre tvoje...

Ospravedlňujem sa, že vás ruším, ale chcel by som si objednať ešte jeden drink. Gin s tonikom. S jahodovou príchuťou.

Pri tej spomienke som sa pobavil. Na vlaňajšom jesennom galavečere som Isabellu prerušil uprostred rozhovoru s Vivian – práve keď sa bavili o kondómoch. Dodnes si živo pamätám jej výraz.

Či sa mi to páčilo, alebo nie, pamätal som si každú našu interakciu. Vpadla do môjho života ako tornádo. Už pri svojej prvej zmene vo Valhalle mi pripravila nesprávny drink – a odvtedy mi nezmizla z mysle.

Bolo to otravné.

„Nevidel som ťa ho čítať osobne,“ povedal Dominic, šťukol zapalovačom a vytrhol ma z myšlienok. Mal ho stále pri sebe, hoci nefajčil – poverčivý človek by povedal, že ho nosí ako talizman. „Ale viem si predstaviť, že to robíš každý večer, keď zalezieš do svojej knižnice.“

Napriek skrývanej nervozite som sa pousmial. „Tráviš veľa času tým, že si ma predstavuješ v knižnici?“

„Len aby som si pripomenul, aká smutná je tvoja existencia.“

„To hovorí vorkoholik, ktorý trávi väčšinu nocí v kancelárii.“ Zázrak, že to Alessandra vôbec tak dlho znáša. Tá žena je svätica.

„Je to veľmi pekná kancelária.“ Zapalovač opäť cvakol. V ruke sa mu rozhorel malý plamienok, no hneď nato aj zhasol. „A bol by som tam aj teraz, keby si mi nezavolať. Čo je také naliehavé, že si ma sem donútil prísť práve v pondelok večer?“

Poprosil, nie *donútil*, ale nemal som náladu opravovať ho. Radšej som si zastrčil pero, knižku aj zápisník späť do vrečka kabáta a prešiel rovno k veci. „Dnes som mal telefonát.“

Dominicova nervózna nuda sa vytratila a v očiach sa mu mihla iskra záujmu. „Tak skoro?“

„Áno. Päť kandidátov vrátane mňa. Hlasovanie bude o štyri mesiace.“

„Vždy si vedel, že to nebude korunovácia.“ Poklepal prstom po zapalovači. „Ale hlasovanie je formalita. Samozrejme, že to vyhráš.“

Odpovedal som len tichým, neurčitým zvukom.

Ako najstarší syn a predpokladaný dedič rodu Young som bol od začiatku favoritom. V korporácii všetci očakávali, že sa raz stanem generálnym riaditeľom – len nie, že to bude tak skoro. Mal som na to mať ešte päť, možno desať rokov.

Hruď mi zovrela ďalšia vlna nepokoja.

Leonora Youngová by sa moci nevzdala tak skoro dobrovoľne. Mala len päťdesiatosem. Bola bystrá, zdravá, predstavenstvo ju milovalo. Jej život sa točil okolo práce a mojej budúcnosti – najmä v oblasti manželstva. A predsa dnes popoludní mne a štyrom ďalším manažérom cez videohovor bez varovania oznámila, že sme oficiálnymi kandidátmi na post generálneho riaditeľa.

Žiadne ďalšie detaily. Len dátum a čas hlasovania.

Rukou som bezmyšlienkovite prešiel po pohári s ginom a tonikom. Jeho hladké, chladné krivky ma zvláštne upokojili.

„Kedy sa to zverejní?“ opýtal sa Dominic.

„Zajtra.“ Čo znamenalo, že najbližšie štyri mesiace na mňa budú upreté všetky oči. Budú čakať na moju chybu. Na môj pád. Lenže ten nikdy nepríde. Mal som všetko až príliš pod kontrolou na to, aby som niečo pokazil.

Technicky nás bolo päť, ale pozícia bola moja. Nielen preto, že som Young, ale najmä preto, že som bol najlepší. Pod mojím vedením naša severoamerická divízia dosiahla najvyššie zisky, najnižšie straty a najviac inovácií. Hoci moje rozhodnutia neschvaľovali všetci členovia predstavenstva, čísla hovorili samy za seba.

Hlasovania som sa nebál. No jeho načasovanie? To premieňalo očakávaný vrchol kariéry na hmlu plnú neistoty.

Ak si Dominic všimol, že sa snažím tváriť pokojne, nedal to najavo. „Na trhu to vyvolá veľký rozruch,“ povedal pokojne. A mne sa zdalo, že v jeho očiach už bežia výpočty.

V minulosti by som najskôr zavolať Dantemu a všetky starosti by som vypotil v boxerskom ringu. Odkedy sa však oženil, dostať ho na neplánovaný zápas bolo ťažšie než vytrhnúť psovi spod nosa kosť.

Možno to tak bolo lepšie. Dante by prekukol moju masku skôr, než by som stihol povedať, že niečo nie je v poriadku. Dominic sa zaujímal len o fakty a čísla. Ak čosi neovplyvňovalo trhy alebo jeho bankové konto, neveľoval tomu viac ako pol myšlienky.

Siahol som po pohári a on predostieral svoje predpovede o vývoji akcií. Práve som dopíjal posledný dúšok džinu, keď sa miestnosťou rozľahol sýty, hrdelný smiech, ktorý si okamžite získal moju pozornosť.

Pohľad mi preskočil ponad Dominicovo plece – a zastavil sa na Isabelle. Rozprávala sa s dedičkou jednej kozmetickej značky na druhom konci baru. Povedala čosi, čo na tvári tej zvyčajne rezervovanej ženy vyčarilo úsmev, a o chvíľu už boli obe naklonené k sebe ako najlepšie kamarátky pri klebetách pri obede. Isabella podchvíľou rozhádzala rukami a priestor zaplnil jej charakteristický smiech.

Ten zvuk mi rozvibroval hrud' a zahrial ma viac než alkohol, ktorý mi predtým priniesla.

S fialovočiernymi vlasmi, drzým úsmevom a tetovaním na vnútornej strane zápästia pôsobila v tejto spoločnosti ako diamant v hrbe kamenia. Nemyslím to tak, že bola barmankou v klube plnom miliardárov – ale tak, že v tmavých a uhladených kulisách Valhally jednoducho svietila príliš jasne.

Obávam sa, že gin s tonikom, ktorý svieti v tme, nepodáva vame.

Na perách sa mi usadil úsmev, rýchlo som ho potlačil.

Isabella bola odvážna, impulzívna, mala skrátka všetko, čomu som sa v známostiach vyhýbal. Ja som si cenil sluš-